

LÄHEMAD ÜRITUSED

Esmaspäeval, 11. aprillil kell 14.00 – Pärnus, Metsa tn 10 kohvikus toimub **26. Pärnumaa spordiajaloo päev**, teemaks “Spordimetoodikud kui kadunud amet ja elukutse”.

Neljapäeval, 14. aprillil kell 12.00 – **ESAS seltsipäeval** Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis meenutab Pekingi taliolümpiamängude emotsionaalseid päevi Eesti Suusaliidu kahevõistluse ja suusahüpete juht **Rauno Loit**, oma muljeid eetri vahendusel kogetu põhjal lisab ERR spordireporter **Johannes Vedru**.

Esmaspäeval, 18. aprillil kell 15.00 – **ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul** huvialaklubis Raavis on külaliseks **Tõnis Naarits**, 7-kordne Eesti meister Kreeka-Rooma maadluses, nüüdne Eesti maadluskondise peatreener.

Reedel, 6. mail kell 12.00 – **Eesti Jalgrattamuuseumis** Järvamaal (Väätsa, Pikk 9) toimub **ESAS täiskogu koosolek** (majandusaasta 2021 aruande kinnitamine) ja **koolituspäev**, kus muuseumi asutaja **Valdo Praust** harib meid rikkalike väljapanekute põhjal Eesti jalgrattaajaloost, kust ei puudu ka sportlik külg.

Esmaspäeval, 16. mail kell 15.00 – **ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul** huvialaklubis Raavis on külaliseks kindlasti huvitav spordiinimene.

Neljapäeval, 2. juunil kell 12.00 – **ESAS seltsipäeval** Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis on külas kahtlemata põnev esineja.

NB! – Teatajas ilmunud informatsiooni **ESAS ürituste kohta palume võtta osalemise kutsena**, sest postikulude kokkuhoiu vajaduse tõttu iga ürituse kohta eraldi kutset ei järgne. Täpsemat infot (koroonaajal on muutused kiired tulema) ürituste kohta saab Eesti Spordiajaloo Seltsi kodulehelt – www.esas.ee või ESOMi kodulehelt – www.spordimuuseum.ee

KROONIKA

MÄLESTUSI JAGAS ENNO AKKEL

Aasta esimene seltsipäev 6. jaanuaril algas erandlikult tund hiljem, sest spordimuuseumis esitleti parajasti kell 12 postmarki (kunstnik Riho Luuse), mis oli pühendatud Maarja kiriku 180. sünniaastale. Kuna kirik on taastamisel, siis tuli sihtasutuse nõukogu liikmele Toomas Savile mõtte korraldada esitlus spordimuuseumis, kuna muuseum sai just Maarja kiriku seinte vahel 1963. aastal oma alguse ja asub nüüd hoones, mis enne teenis tartlasi ligi kaks aastasada postimajana ja loomulikult siis ka Maarja kiriku ehituse valmimise ajal 1842 käis kirjavahetus just läbi selle maja.

Päeva meenutuseks kogunesid ühispildile Maarja kirikuga ja margi väljaandmisega kõige otsesemalt seotud inimesed (vasakult): Indrek Laul, Riho Luuse, Timo Švedko, Lea Saar, Toomas Savi ja Urmas Klaas

ESAS seltsipäeva külaliseks oli Enno Akkel, kes on aastakümneid olnud spordirahvale, eriti kergejõustikusõpradele hästi tuntud mees. Sellegipoolest oli paarikümnele koroonapiirangute kiuste spordimuuseumi raamatukokku kogune-

nud spordiajaloo huvilisele (*vt foto*) mõndagi esineja jutust seni teadmata.

Enno Akkel meenutas hakatuseks oma lapsepõlve. Tartus 1938. aasta jaanipäeva eel ilmavalgust näinud poiss alustas oma kooliteed hoopis Kanepis, kuhu pere oli sõja jalust pagenud. Lapsepõlve mängud vabas õhus arendasid mitmekülgset ja loomulik, et poistekambas levis ka spordipisik. Kuna sellel ajal oli tavapärane, et küla noored kogunesid õhtuti võrkpalliplatsile, siis said vahel ka krapsakamad poisid platsile mõnda tühjaks jäänud kohta täitma. Siit siis see armastus võrkpallimängu vastu.

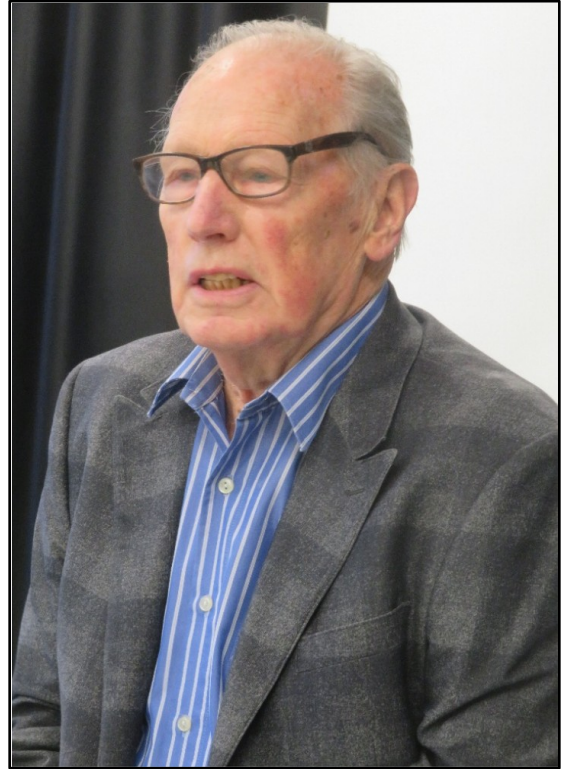
Kooliteed jätkas läbi raudteetehnikumi Tartu I keskkoolis (Hugo Treffneri Gümnaasium), kus kehalise kasvatuse õpetajaks oli entusiastlik Endel Arand, kes oskas õpilastes spordivaimu kasvatada ja tal oli silma suunata poisse harrastama õiget ala. 1955. aastal hakkas Enno TRÜ spordikoolis Hugo Huimerinna treeningrühmas võrkpalli kõrval harrastama ka korvpalli, milles tuli I keskkooli võistkonnas 1955. aastal vabariigi koolinoorte spartakiaadi võitjaks.

Nii jõudis ta loomuliku jätkuna ülikooli kehakultuuriteaduskonda, kus esialgu oli erialaks võrkpall Aleksander Rünga treeningrühmas. KKT-s õpiti muidugi ka paljusid teisi spordialasid tundma ja nii oli sisuliselt kaks treeningut päevas – hommikupoolikul mõne spordiala tund ja õhtuti erialatreening. Võrkpallimäng oli arendanud hüppevõimet, mis rakendus kõige edukamalt kaugushüppes. Oli asja tavapärane käik, et Fred Kudu teda märkas ja tõi võrkpalliplatsilt treenima staadionile. Kudu treeningrühm koondas vabariigi kergejõustiklaste ladvikut ja sisemine spordivaim oli kõrge.

1961. aastal lõpetatud kehakultuuriteaduskond oli ladunud tugeva vundamendi Enno Akkeli edasisele sportlaskarjäärile. Juba järgmisel aastal viis ta Eesti „habemega“ kaugushüpperekordi 7,45-le ja 1963. aastal ületas ka 7 ja poole meetri piiri – 7,54. Paraku see meistersportlase normist lahutav üks sentimeeter jäigi kripeldama. Kolmele (1 hallis) kaugushüppe Eesti meistritiitlile (1962, 1963) lisasid nobedad jalad veel kuus 4x100 m ja ühe 4x400 m

teatejooksudes. 200 m jooksus ta kordas Eesti rekordit 21,7 ja oli osaline kahel rekordiparandusel 4x100 m, viiel 4x200 m, korra 4x400 m ja kaks korda suurrootsi teatejooksus.

Enno Akkel (*pildil*) rõhutas, et tolle aja treeningtingimused ei anna tänapäevastega võrrelda. Talvine kergejõustikutreening toimus staadionimaja väikses saalis või siis väljas saepururajal. Pisut asi paranes, kui valmis Maarja kiriku varemete vahele EPA spordihoone, kus sai kaarega hoogu võttes põrandasse tehtud liivakasti isegi kaugust hüpata. Kergejõustikule mõjusid ergutavalt igakevadised kohtumised TRÜ, EPA ja Kalevi kergejõustikuvõistkondade vahel, samuti linna koondise jõuproovid pealinna kergejõustiklastega, kusjuures ka teisele koosseisule leiti võistlemisvõimalus.

Oma sportlaskarjääri pikendas ta veteranieas, kogudes medaleid nii maailma- kui Euroopa omaealiste hulgas. Kohtumisel osalejad said kuulda ka nii mõnegi värvika loo, mismoodi esimesi kordi veel nõukaaja lõpus senioride maailmamängudele jõuti ja kuidas sündis Eesti kergejõustikuveteranide organisatsioon KEVEK jpm.

Lõpetuseks vastas Enno Akkeli küsimustele, kuid kuulajatel jäi sellegipoolest mulje, et esinejale rikkalikku mälestustesalve jäi varjule veel palju põnevaid seiku tema pikalt sporditeelt.

KÜLALISEKS JAAK VALDRE

Rein Järva

Seltsitegevust on sellel hooajal räsitud koroonaviirus. Mitte just selle pärast, et inimesed oleksid palju haigestunud, aga pigem alalhoidlikkusest tingituna rohkem kodus püsimise ja kontaktidest hoidumise pärast. See on olnud ka meie küllalt eaka liikmeskonna mõistlik käitumine.

Tavapärasest hõredamalt oli ka Tallinna osakonna 17. jaanuari seltsipäevale inimesi kohale tulnud. Seekord oli külaliseks oma liige – viimastel aastatel üheks viljakamaks uurijaks saanud Põltsamaa mees Jaak Valdre. Temale on hingelähedaseks saanud Eesti raskejõustiku ajalugu, mille ta on kirja pannud

kolmeosalises „Eesti tõstesporti ajavaod“. Neist triloogia viimane osa ilmus eelmise aasta lõpu poole. Raamatu esmaesitlus oli jõulukuus Tartus, seekord esitles Jaak oma kõvakaanelist teost Tallinna osakonna seltsipäeval. Huvipakkuv oli see, et triloogia esikaaned oli autor sobitanud kokku Eesti rahvusvärvidega. Sinikaanelisele Alfredi (Neuland) pildiga esikteosele järgnes mustakaaneline Jaani (Talts) pildiga raamat ja seekord oli järg valgekaanelisel trükisel Mardi (Seim) pildiga peal.

Tuntud mälumängurina pani Jaak Valdre (*pildil paremal kinkimas oma raamatut Rein Järvale*) ka meid mälu teritama raskejõustikualaste küsimustega.

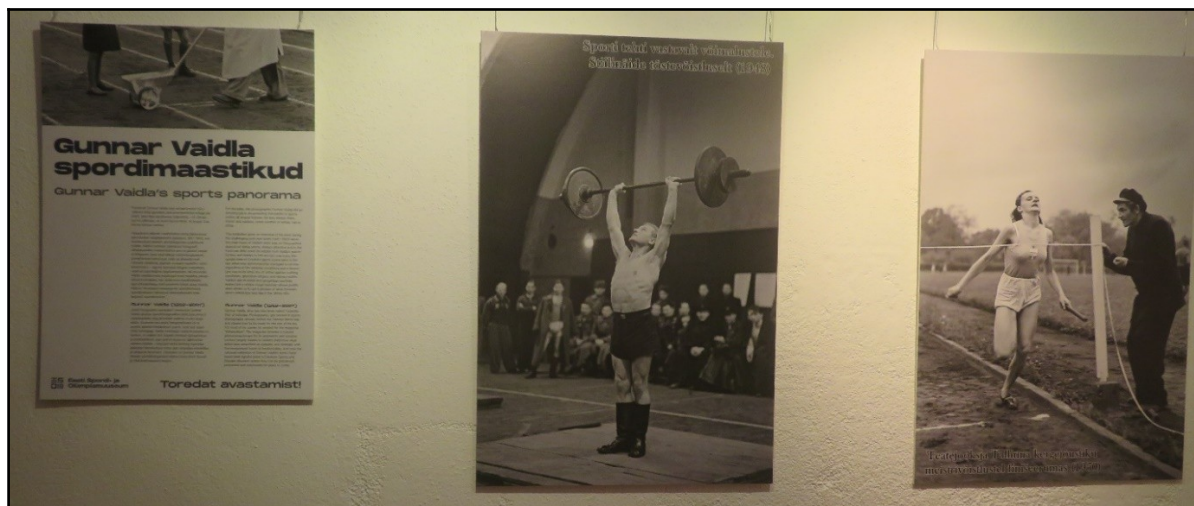
Õhtu lõpetas Jaak meenutustega MTÜ Spordiajaloo Klubi Alfred tegevusest. Juba seitsmendat aastat tema juhtimisel tegutsev klubi on seadnud eesmärgiks ülal hoida mälestust Eesti raskejõustiku kuulsusrikkast ajaloost. Ja see tegevus on olnud tulemuslik. Meenub kasvõi olümpiamedalist Roman Steinbergi õige surmadaatumi tuvastamine ja tema hauale Siselinna kalmistul uue hauakivi paigaldamine eestipärase Kivimägi nime all. Olgu siinkohal teavitatud, et klubi Alfred astus sellest aastast juriidilise ühendusena ESAS tegevliikmeks.

Suur tänu Sulle, Jaak, Eesti Spordiajaloo Seltsi liikmete poolt kõigi toredate ettevõtmiste eest.

„GUNNAR VAIDLA SPORDIMAASTIKUD”

20. jaanuaril avati Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi keldrigaleriis sellise pealkirjaga fotonäitus, mis kajastab Eesti spordielu keerukatel sõjajärgsetel aastatel 1947–1953. Eksponeeritavad pildid on teinud vanema põlve spordirahvale hästi tuntud fotograaf Gunnar Vaidla (1919–2007), kes tegi aastakümneid tänuväärset tööd spordielu dokumenteerimisel kõikjal üle Eesti. Ta alustas spordifotograafina tööd juba enne II maailmasõda ja jäi sellele ametile truuks kogu eluks, enamuse sellest ajakirja Kehakultuur juures. Täna on Gunnar Vaidla rikkalik spordifotopärand leidnud koha Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi kogus.

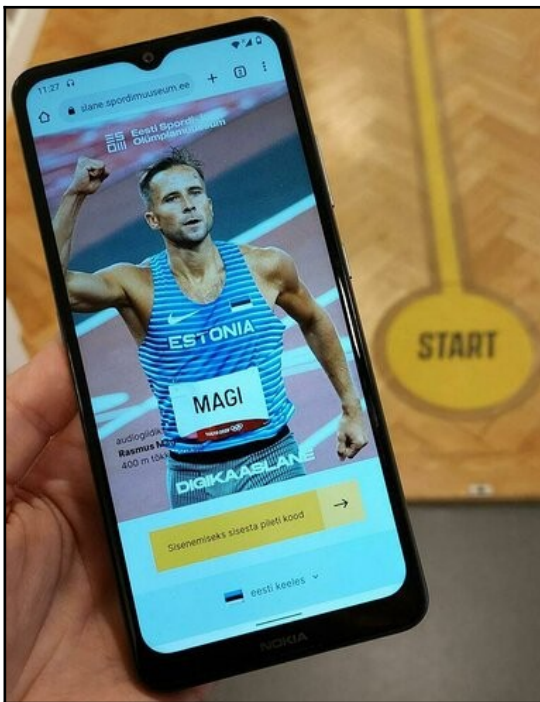
Neil rasketel aastatel jäid Gunnar Vaidla kaamerasilma ette tänapäevase spordimaastikuga võrreldes hoopis teistsugused võistlustingimused ja sõjajärgne napp spordivarustus. Sellest hoolimata vaatab piltidelt vastu spordirahva suur tegutsemistahe. Näitusel saab näha killukest väga erinevate spordialade ajaloost. Fotodele on jõudnud erinevad pallimängud, motosport, kergejõustik, suusaspord, vehklemine ning mitmed teised tänapäeval vähem või rohkem tuntud spordialad. Nii muutubki Vaidla seeläbi enda eripärasel moel maailma salvestanud kroonikuks, kes aitab oma detailirohkete spordimaastikega meil tollast aega paremini mõista.

Lisaks Gunnar Vaidla fotodele rikastavad näitust videokatkendid omaaegsete spordiinimeste tollaegse spordielu meenutustest. Sõna saavad Rein Kirsipuu, Aime-Maie Tobi, Ants Nurmekivi ja Arved Vain.

SPORDIMUUSEUMIL OLI SÜNNIPÄEV

Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi kodulehel anti 28. jaanuaril teada, et oma 59. sünnipäeva puhul antakse muuseumi külastajatele esmakordselt võimalus muuseumi püsinäitust avastada koos Digikaaslasega. Uus veebirakendus sisaldab audiogiidi, majajuhti, virtuaaltuuri, mängu ja tagasisidestamisvõimalust. Nagu nimigi viitab, on Digikaaslane külastajate partner muuseumis meelelahutuslikult uute teadmiste omandamisel ning vajadusel ka külastusteenikonnal abistamisel.

Audiogiidile annavad hääle spordimaailma tipptegijad, kes igapäevaselt spordilugu kirjutavadki ja on paljudele eeskujuks. Eestikeelse audiogiidina võõrustab külastajaid Eesti parim tõkkejooksja ja 2021. aasta parim meessportlane Rasmus Mägi. Esimese võõrkeelse giidina on külastajaid ees

ootamas Läti parim seitsmevõistleja ja populaarne suunamudija, Eestis elav ja treeniv Laura Ikauniece. Spordimuuseumi arendusjuhi Ingris Suvi sõnul lisab Digikaaslane kogu ekspositsioonile uue mõõtme. „Põnevaid spordilugusid leidub ajaloos palju ning kõik need ei mahu kahjuks muuseumi seintele. Seepärast on väga hea meel, et oleme valmis saanud rakenduse, mis vaid ei täienda ekspositsiooni virtuaaltuurile lisatud audiolugude näol, vaid on külastajale muuseumis teejuhiks ning meile heaks võimaluseks külastajate tagasiside abil edaspidi sporti veelgi atraktiivsemalt tutvustada.“ Digikaaslase kasutamine on muuseumikülastajatele tasuta. Külastajad

saavad rakendust kasutada oma nutitelefonist või laenata sobilikke seadmeid muuseumikassast.

Aga Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseum sai oma sünnipäevaks mitte ainult Digikaaslase, vaid ka Väikese muuseumiroti. Nimelt just 28. jaanuaril toimunud Eesti muuseumide auhinnagalal sai spordimuuseum väärrika tunnustuse osaliseks – aasta muuseumikogu arendaja 2021. Auhind Väikese muuseumiroti näol teeniti ära projektiga "Spordimuuseumi innovaatiline avahoidla uue külastajatekonna keske osana". Avatud hoidla on uuenduslik lahendus rikkalike muuseumikogude turvaliseks tutvustamiseks muuseumi külastusteenikonna keskmes. Avatud hoidla pakub lisaks visuaalsele elamusele ka praktilist lisaväärtust – innovaatiline nutirakendus võimaldab külastajatel jõuda valitud museaalide infoni MuISis ning ribakoodilahendus hõlbustab kogude inventuuride tegemist.

*Muuseumirodiga poseerivad selle peamised väljateenijad (vasakult):
Siim Randoja, Maris Mägi, Kaarel Antons ja Toomas Koitmäe*

KOROONA TEGI PLAANIDESSE KORREKTIIVE

Kui keegi lootis siit kaante vahelt lugeda ka veebruaris ja märtsis toimunud seltsi üritustest, siis peab pettuma, sest koroonaviiruse leviku kasvuga otsustati nendel kõige kriitilisematel kuudel mitte kokku tulla. Loodetavasti aprillist saab jälle oma tegemisi plaanipäraselt toimetada ja elu pöördub tavapärasele radadele.

X – FAKTOR

Alates 11. märtsist saab Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis uudistada elamuslikku ekstreemspordinäitust „X-FAKTOR“. Näitusel saab tunda õppida erinevaid spordialasid, aga ka uudistada ekstreemspordlaste varustust ja auhinda.

Ekstreemspordiks võib nimetada kõiki alasid, mille harrastamiseks on vaja vaat et inimvõimete piire kompavaid olusid ning tavapärasest natuke suuremat julgust ja osavust. Alates tänavaspordialadest nagu rulasõit ja parkuur, kuni vigursuusatamise ja langevarjuhüpeteni – näitusel võib saada ülevaate ekstreemspordist üldiselt ning ka sellest, kuidas erinevad alad Eestis kanda on kinnitanud.

Spordialadega tutvumiseks on välja toodud huvitavaid lugusid, loodud võimalused ise spordialasid kogeda ning loomulikult on välja pandud ka inspireerivaid esemeid, eesotsas Kelly Sildaru varustuse ja pronksmedaliga Pekingi olümpiamängudelt.

ETHEL KUDU – 100
Linda Jaanson, Merle Rehand

Käesoleva aasta 13. juunil möödub 100-aastat Eesti naisvõimlemise grand old lady Ethel Kudu (Bochmann) sünnist. Kahjuks jäi üsna vähe puudu, et oleksime seda väarikat tähtpäeva saanud tähistada koos temaga, Ethel Kudu 100. aastaring katkes möödunud aasta 25. augustil.

Ethel Bochmann hakkas võimlema Tallinna tütarlaste gümnaasiumis Erna Käppa (õppis koos Anna Raudkatsiga Helsingi Ülikooli Võimlemise Instituudis) võimlemisrühmas. Edasine haridustee tõi Ethel Bochmanni Tartusse, õppima Tartu Ülikooli Kehalise Kasvatuse Instituuti, kus tema otseseks juhendajaks oli Hilda Preikoch. Üliõpilasena oli Ethel Bochmann mitmekülgne sportlane, harrastades võimlemise kõrval suusatamist, vettehüppeid, ratsutamist ja kergejõustikku. Samas hakkas ta abistama oma juhendajat, Hilda Preikochi, nii võimlemiskavade koostamisel kui ka üliõpilaste juhendamisel.

Ethel Kudu (aastast 1947 KKT dekaani Fred Kudu abikaasa) töötas pärast ülikooli lõpetamist 1946. aastal mitmetes kateedrites õppejõuna, kuid oma põhierialal – võimlemises haaras ta huviga kinni uuest, alles tekkinud ja kujunevast kunstilisest võimlemisest. Uue ala nimetus – kunstiline võimlemine – oli otsetõlge vene keelest ja see muudeti alles 1968. aastal iluvõimlemiseks.

Kõiki võimlemise kateedri naisõppejõude kohustati võistlema ja täitma kunstilise võimlemise I spordijärku. Naisvõimlemine unustati ära nii terminina kui praktilise tegevuse vormina.

1950. aastal kinnitati NLiidus uus, naistele mõeldud ala, spordijärkude klassifikatsiooni programmi. Tartu Riikliku Ülikooli KKT võimlemise kateedris määrati kunstilise võimlemise õppejõududeks Liidia Uustal ja Ethel Kudu. Ethel Kudu pidi hakkama tööle üleülikooliliste võimlemisrühmadega, Liidia Uustal aga kõrgemate järkude ettevalmistamisega.

Noore energilise inimesena alustaski Ethel Kudu kunstilise võimlemise osakonna loomisega kehalise kasvatuse ja spordi kateedri alluvuses. Abilise selleks tööks leidis ta Hilja Tidrksaare näol. Esimene õppeaasta (1956/57) näitas aga selgelt, et järgunõuded olid üliõpilastele ülejõukäivad. Uue õppeaasta eel pöördus Ethel Kudu KKT dekaani, Fred Kudu toetusel ülikooli rektori, prof. Fjodor Klementi poole taotlusega nimetada loodud osakond TRÜ naisvõimlemise osakonnaks. Rektor nõustus toodud põhjendustega ja nii alustaski naisvõimlemise osakond tööd 1957/58 õppeaastal kehalise kasvatuse ja spordi kateedri juures. Kunstiline võimlemine jäi võimlemise kateedri juurde.

Kuna sõjaeelsel perioodil oli naisvõimlemine Eestis tänu Ernst Idla aktiivsele tegevusele väga populaarne ja laialdase levikuga, siis oli sellele võimlemisliigile uuesti ametliku tunnustuse saavutamine suure spordiajaloolise tähtsusega sündmus. Veel samal õppeaastal alustas naisvõimlemise osakond tööd Tallinna Pedagoogilises Instituudis Liia Vihmani (Palmse, TRÜ vilistlane 1952) eestvedamisel. Peatselt järgnesid Eesti

Põllumajanduse Akadeemia, Tallinna Polütehniline Instituut ja paljud keskeriõppeasutused.

Ametliku tunnustuse saamine sellele Eestis hästi tuntud võimlemise alaliigile oli vaid algus. Praktilise töö tegemiseks oli vajalik vormistada kõik dokumendid, koostada õppeprogramm, välja töötada arvestuslikud nõuded ja arvestuse sooritamise kord, leida saalid õppetöö läbiviimiseks, laiendada õppejõudude kaadrit jne. 1960/61 õppeaastal alustasid õppeülesande täitjatena tööd Lilja Leesment (Vestre) ja Linda Stamberg (Jaanson), kellele see tegevus sai elutööks.

Ethel Kudu (*pildil esinemas 1974. aastal naisvõimlemisalasel konverentsil Helsingis*) töötas kuni pensionile siirdumiseni (1977) naisvõimlemise osakonna juhatajana, kuid jätkas õppeülesande täitjana veel pikki aastaid. Teaduste kandidaadi kraadi kaitses ta 1964. aastal, dotsendi kutse omistati 1969. aastal, 1962–1967 oli ta vabariikliku naisvõimlemiskomisjoni esinaine, 1964–1970 osales Nõukogude Liidu kehalise kasvatuse teaduslik-metoodilise komisjoni töös. Ta on esinenud konverentsidel Soomes ja Saksamaal.

Ethel Kudu idee oli naisvõimlemise osakonna arvestuse piduliku sooritamise nõue, et arendada tütarlaste enesekindlust ja avaliku esinemise julgust. Esialgu toimusid arvestuslikud esinemised Jakobi tn 5 võimla suures saalis, hiljem juba teatris Vanemuine.

1973/74. õ-a õnnestus Ethel Kudu eestvedamisel avada võimlemise kateedris naisvõimlemise eriala. Vastutavateks õppejõududeks kinnitati Ethel Kudu ja Linda Jaanson. Sellest esimesest lennust jõudsid teadusliku kraadini lektorid Merle Rehand (Saar) ja Külli Piilpärk (Priks). Ka Ethel Kudu enda tütar Reet, kes oli mitmekülgsest andekas loomeinimene, töötas aastatel 1970–76 naisvõimlemise osakonnas. Kuigi naisvõimlemise korrespondentsvõistluste korraldamise idee oli pärit Gea Raskalt, ENSV spordikomitee võimlemise peatreenerilt, oli selle tegelik ellurakendaja Ethel Kudu aasatel 1963–67. Alates 1967. aastast tegeles sellega spordiseltsis Kalev Aino Räst (Sulve, KKT III lennu vilistlane).

Kuigi Ethel Kudu kirjutas sageli võimlemise probleemidest ajakirjanduses, väärivad tema sulest ilmunud kaastööd esimestele venekeelsetele raamatutele naisvõimlemisest (tõlkija Linda Jaanson) eraldi mainimist. Ethel Kudu kirjutas selgelt ja lihtsalt, seetõttu oli koostöö erialaste raamatute vene keelde tõlkimisel ja koostamisel edukas ja ühtlasi meeldiv. Eesti keeles ilmusid tema sulest või osalusel **Kehakultuurlase ABC, Naisvõimlemine** (1970 ja 1974), **Naisvõimlemise ajaloost** (1979, koos Linda Jaansoniga), **Naisvõimlemine** (1982, autoreid), **Kalev läbi sajandi, Naisvõimlemine** (2005, autoreid). Tema viimaseks kirjatööks oli osalemine kaasautorina 2009. aastal ilmunud raamatu **Võimlemisest Tartu õppeasutustes** koostamisel.

MEELDETULETUSEKS!

ESAS liikmemaks on 8 eurot (pensionäridel **5 eurot**). Üldkogu otsusel on **liikmemaksust vabastatud 85-aastased ja vanemad**. Liikmemaksu vabastus kehtib ka auliikmetele. Loomulikult pole liikmemaksust vabastatutel keelatud seltsi oma panusega toetada. Seltsi sisseastumismaks on **2 eurot**.

Liikmemaksu (ja toetusi) on võimalik üle kanda **Eesti Spordiajaloo Seltsi arveldusarvele nr. EE951010152001602002** SEB pangas või tuua/saata seltsi esimehele Enn Mainla (Rüütli 15, Tartu 51007, tel 56497632, E-mail: enn.mainla@gmail.com) või Tallinna osakonna liikmetel oma osakonnas Viive Reesarele (tel 6770829 või 59196767).

□ □ □ □ □ □ □

**Täname Eesti Kultuurkapitali
seltsi tegevuse toetamise eest!**

□ □ □ □ □

**Kasutatud Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi kodulehel ilmunud materjale
Fotod: ESOM fotokogu, Peep Kruusmaa, Enn Mainla**

□ □ □

**Eesti Spordiajaloo Seltsi Teataja nr 101
koostas ja toimetas Enn Mainla**